

[Henry Christensen.]

ning, at man ønskede dette høje kasseoverskud for eventuelt via nationalbanken at lade det anvende til opkøb af obligationer og derigennem stille hele det opsugede kasseoverskud til rådighed for forøgelse af den samlede efterspørgsel. Det er nok tænkeligt, at efterspørgslen derved kunne blive fornuftigere. Det er også tænkeligt, at dette kunne bidrage til at sænke renten, hvad vi alle meget gerne ser. Det, regeringen imidlertid ikke klart og ansvarsbevidst nok er gået ind for, er erkendelsen af, at opgaven i øjeblikket må være at sanere landets økonomi i den forstand at skabe bedre balance mellem den samlede efterspørgsel og den samlede produktion af varer og tjenesteydelser her i landet for derigennem at begrænse underskuddet på Danmarks betalingsbalance. Det må være førstemålet for en ansvarlig politik i den givne situation. På dette punkt nåede regeringen aldrig at udtale sig på en sådan måde over for os, at den her kunne vinde den fornødne tillid.

Tilsvarende gjaldt det, når vi drøftede de inflatoriske problemer. Jeg har nærmest indtryk af, at regeringen tager let på disse problemer. Venstre gav udtryk for ønsket om, at vi i hvert fald fik behandlet spørgsmålet om inflationskilderne her i Danmark, fik dem analyseret og specielt fik analyseret, hvad den særlige form, der gælder i Danmark men ikke i andre lande vedrørende den automatiske dyrtidsregulering, betød for inflationsudviklingen. Det var svært at føre disse forhandlinger. Man har nærmest indtryk af, at hvis vi beder om en analyse, hvis det danske folketing beder om at få besked om disse ting, mener regeringen, at der vil blive revolution i landet eller noget i den retning. En tilstrækkelig viden og klarhed over disse ting for folketinget, så det fik et bedre grundlag for at handle, var regeringen ikke særlig villig til at fremskaffe.

Lad mig nævne et tredje punkt, der stod ganske uafklaret, nemlig spørgsmålet om landbrugets forhold. Der kom lidt forskellige tal frem i finansplanen vedrørende omfanget af de beløb, der skulle stilles til rådighed for landbrugsordningerne i de kommende år, men noget forslag forelå der ikke på noget tidspunkt her i folketinget.

Nok så afgørende var de forhandlinger om kornordningen, der måtte knyttes sammen

hermed. Disse forhandlinger blev jo ikke ført. Der var nogle forhåndsdrøftelser, men medens regeringen var parat til at føre forhandlinger med alle andre grupper, hvis forhold skulle afklares, fik dette lov til at ligge. Regeringen lod disse ting ligge. Trods venstres opfordringer til at intensivere forhandlingerne fra dag til dag lod regeringen dem ligge.

Hvordan gik det med det andet spørgsmål, vi inddrog i forhandlingerne, spørgsmålet om den kommunale ejendomsskyld, den del af den, der lægges på produktionsmidlet landbrugsjord? Vi fremsatte det beskeden krav, at vi måtte nå til en ordening, så at man ikke kunne frygte, at beskatningen på produktionsmidlet landbrugsjord i kroner og øre i kraft af den nye vurdering skulle blive ud over den gældende. Under hele forhandlingsforløbet lod regeringen dette spørgsmål stå ganske åbent. På den måde skaber man ikke tillid. På den måde skaber regeringen ikke grundlag, hvorudfra der kan handles og dømmes. Med hensyn til merværdiafgiften, ja, det blev altså foreslået, at den skulle gennemføres med virkning fra den 1. oktober i år. Vi afviste ikke at gå ind i en overvejelse heraf; men vi fandt det betænkeligt, vi fandt det vanskeligt at træffe en så vidtgående principbeslutning, der i stor udstrækning bandt folketinget til at gennemføre denne merværdiafgift. Vi har i venstre egentlig det synspunkt, at det er en så omfattende skattereform, at folketinget og befolkningen må have ordentlig og god tid til at behandle og overveje den, og derfor er det vort principielle ønske, at et sådant forslag kan fremsættes i indeværende folketingssamling, men at det kan vente til næste folketingssamling med at blive endeligt afgjort.

Alligevel strakte vor forhandlingsvilje over for regeringen sig så langt, at vi var parat til at indgå i overvejelser med regeringen om muligheden for at inødekomme regeringens ønsker på dette punkt, men de måtte naturligvis være ledsaget af klarhed over de virkninger, der skulle komme ud deraf; specielt måtte de være ledsaget af klarhed over den skattereform, der skulle komme ud deraf. Det måtte for alle liberalt indstillede være en afgørende ting, at den reform, der skulle ske på forbrugsbeskatningsområdet, ville medføre, at vi endelig